
25. Søndag efter Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

25. Søndag efter Trinitatis	4
25. SØNDAG EFTER TRINITATIS	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

25. Søndag efter Trinitatis

25. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedag 25. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedato 30. november 1941

Prædiketekst Matthæus 24,15-28

Prædikested ??

Prædiken ID P301141-01

Kilde (Med Ordets Sværd, prædikener heri fra 1. S.i Advent til Søndag efter Jul er fra 1940, ellers passer tekstrække ikke (1. tekstrække), 62-69)

25. Søndag efter Trinitatis.

Disse Prækener, jeg agter at samle i en Bog, er ikke holdt for Evigheden, men for Tiden. De skulde gerne gøre et Arbejde i Øjeblikket og derefter blive glemt. Men for Resten er det jo kristen Tanke, at det, der gøres for Tiden, netop gøres for Evigheden.

Efter min Mening er en Præken ikke en møjsommelig Gennemgang af Dagens Text. Det bliver alt for let Pindehuggeri og Aandløshed. Hvad skal vi befamle Kristi Ord for? Kan de ikke tale for sig selv?

Jo, de kan. Derfor har jeg aftrykt Texterne. Er der ikke andet ved denne Samling, saa er der i hvert Fald dem.

Hvad er en Præken? Efter min Kogebog er det Syner og Tanker, hvortil Kristus inspirerer os.

Hvor vilde jeg gerne, at denne Postil ikke skulde blive til. Men den Helligaand trækker mig frem ved Haaret og siger: “Naar Uretten raaber paa Gaden, skal saa min Kirke sidde stum i en Krog?” Og jeg ved, der er Landsmænd, der har Brug for mine Ord. Derfor var der intet Valg.

Der er et Danmark, jeg i lige Grad foragter og ynker.

Og der er et, jeg elsker med blødende Sjæl.

Det Danmark har en Plads i Guds Hjerte.

Hvor maa vi kæmpe for at bevare den!

Det er ikke den kristne Kirkes Opgave at stride for sig selv.

Jo, det er det, men det gør den kun ved at stride for andre. Kirken kan ikke sige: “Saalænge ingen rører mig, saa kan jeg sidde, og have det godt.”

Kristi Kirke har sit Hjemsted bl.a. her i Danmark.

Der er en dansk kristen Kirke. Den kan det ikke være ligegyldigt, hvordan Danmark har det eller opfører sig.

Overfladiske Mennesker kan man høre spotte over, at i England bedes der til Gud for Englands Sejr, i Tyskland for Tysklands o. s. v. Jeg husker fra “Klods Hans” under sidste Krig et Billede af Sct. Peder staaende uden for Himlens Port oppe mellem Skyerne pulsende velbehageligt paa sin Pibe og kundgørende: “Jeg skal i Anledning af de forskellige Magters Henvendelse i den senere Tid meddele paa min Herres Vegne, at Himlen agter at holde sig neutral.”

Det var en meget dum Tegning. Vær vis paa, at det Luskeri, der hedder Neutralitet, er Himlen det sidste af alle Rigerne til at inklade sig paa. Guds Søns Komme til Jord er det bedste Bevis for, hvor levende Himlen tager Del i de jordiske Affærer. Gud lytter til hver Bøn, der stiger til ham fra hver troende og kæmpende Sjæl, i hvad Land det skal være paa Jorden.

Vort Fædreland — det er noget af det dyreste, vi ejer. Og det er en Selvfølge, at hvert Menneske beder for sit.

“Herre, om det er muligt, saa lad Nederlagets bitre Kalk gaa fra os! dog ske ikke min, men din Vilje!”

Saadan beder vi ogsaa i Danmark: “Herre, forvandl vort Folk! Lad det blive værdigt til at smage din Naade igen! Lad det Onde iblandt os naa til det Maal af Storhed, der er nødvendigt, for at det kan faa Overbalance og styrte. Men det gode i vore Hjerter, giv det Sundhed og Styrke til paany at bygge Riget op!”

Og den kristne Kirke ved, at det ikke er gjort med at bede. Først folde Hænderne og saa, naar de er velsignede, skille dem og lade dem tage fat paa Arbejdet og Kampen. Den kristne Kirke maa ogsaa her i Danmark føre an med at tugte Sløvhed og Slaphed og Uretfærdighed. Den maa have Mod og Tro til at løfte sine Hænder: Jeg lyser Forbandelsen over alt det Væsen, der vil bære Kappen paa begge Skuldre. Den maa have Mod og Tro til at løfte Hænderne til Velsignelse over alle dem, der vil følge Kristus om saa til Golgatha i hans Strid for Barmhjertighed, for Ære og Troskab.

Den danske Kirke er ikke blot aands- men ogsaa blodsbeslægtet med Kirkerne i Norden. Deres Kamp er ogsaa dens Kamp. Dybt bøjer den sig i Ærbødighed for sin Søster i Finland; knap havde den troet, at "Vor Gud han er saa fast en Borg" kunde tages saa bogstaveligt, kunde bæres og bære saa højt og saa langt. Men den norske Kirke er jo den danskes Tvillingsøster. Og I skal vide det, norske Brødre og Søstre, I har levet i vore Hjerter og Bønner i 1000 Aar, og I gør det brændende i Dag.

Sverrig og Island, vi glemmer jer ikke. Og det er os en Lykke at vide, I ej heller glemmer os. Men det er vor Tro, at de Folk blandt os, der lider tungest i Dag, vil faa de største Kræfter og blive de førende ind i det Rige, der skal blive det samlede Nordens.

Paa denne sidste Søndag i Kirkeaaet taler Jesus til os om Ødelæggelsens Vederstyggelighed, der staar paa hellig Grund. Vi tænker paa Bomber, der hagler ned over Kirker og Hospitaler. Men det er i Virkeligheden alt for kort tænkt. Ødelæggelsen er noget indvendigt. Det er den, der vil blege Dannebrog's klare Farver, den, der vil kræftæde vor Sjæl. Hvis nogen for 2 Aar siden havde sagt os, at Landets Frihed skulde gaa under, og Folket dog se ud som i Dag, vi havde leet. For hvem har klædt sig i Sæk og Aske? Hvem bærer Sorg for sin Mor? her svires og flirtes, danses og festes, karnevalles og revues saa fejende som nogensinde. Bladene laver Sensationer paa, om en Kro i en Landsby skal have en Bevilling eller ej. Det fyger med Pjat og Uværdighed hen over Landet. Men sand Sorg og ædel Trods er næppe at finde hos en eneste en. Ødelæggelsens Vederstyggelighed paa hellig Grund betyder intet med, at en Magt ude fra trænger ind i Landet. Det er paa den indre Front, den Kamp skal staa.

Skal vi forbande? skal vi fortvivle? Ja, begge Dele. Men først og sidst skal vi tro. Og hvad er det at tro? Det er en Bestandighed i det, der haabes, en fast Overbevisning om det, der ses. Den Karl, der var Løve paa Ballet i Aftes, kan være Helten paa Valpladsen i Morgen. I Farens Stund kan en Sminkekrukke forvandle sig til en Lotte. Den Professor, der ivrigt lufter sin Skepsis, kan vise sig at være den mest udholdende i Tro. Den Bonde, der aldrig snakker om Danmark, men bare pløjer sin Ager i Troskab, kan eje den Muldjord i Bryst, hvoraf Danmark gror bedst.

Og lyve vilde vi, om vi sagde, alt om os var Forræderi og Skændsel i disse Aar. Har Kongen ikke al Folkets Tillid og det med Rette? Ære være vore gode danske Arbejdere, der har baaret ved den tunge Ende næsten uden at kny? Vore Bønder har vist stor Omtænksomhed i deres vanskeliggjorte Bedrift. Og vort unge indkaldte Mandskab og vore tapre, tapre Sømænd har reddet, hvad der stod til at redde, af Danmarks Ære.

Men hvad ligger der dybest i dansk Folkesind? Bild mig ikke ind, at det er Vindskibelighed og Fejghed. Det brede danske Folks Hjerter slaar i en rolig og ganske bestemt Takt. Den lyder saadan:

Hørte De? Det ved jeg. Saa godt kender jeg mit Folk.

Vore Politikere — Kirken har intet at sige om Demokrati kontra Diktatur. Men saa meget gaar det vel an at nævne her, at den Regeringsform, der hedder Partistyre, er likvideret for evigt her til Lands. Det Folkekongestyre, vi nu har, bærer Kimen i sig til noget rigtigt. Og som Forholdene ligger nu, maa Kirken i sin øverste Biskops Navn mane til, at alle Danske staar samlet om den Regering, han som Konge har ønsket at samle os om — paa een ufravigelig Betingelse, at den fører dansk Politik. Saa længe den gør det, staar vi bag den. Og ikke en Time mer.

Danmarks 1000-aarige Rige er suspenderet. Hvem har Ansvaret? Vi alle. Derfor er der heller ingen iblandt os, der længes efter at se Lygtepælene dekorerede. Men eet Krav maa Kirken stille, uafviseligt, for at være med i Folkets Samvirke; det er Bekendelsen: Fader, vi har syndet mod Himlen og mod dig. Syndet ved vor Sorgløshed, ved vor Flugt fra Virkeligheden, ved vor materialistiske Selvdyrkelse, ved vor indbyrdes Splid, vi til sidst drev Sport paa, og ved vor Husmandspolitik, hvor Syner og Fremtidsmaal forsømtes.

Om man kunde tro paa, at vort Folk er ved at løfte Foden til det første usikre Skridt paa den nye Vej! Kirken selv mærker ikke til det. Den trænger maaske til Fornyelse hist og her. Men ikke paa sit Dørtræ. Dog, et Folks Fornyelse kan ikke ske paa een Dag.

Der, hvor vi var henne, kommer man ikke fra med et Par Dansetrin. Det skal tage Tid. Det skal tage Tid. Og det maa det ogsaa gerne, naar kun det sker. Blot vi har vendt vore Ansigter i rigtig Retning, lad saa Fremtidens Hændelser om at faa os drevet til Bodsbænken!

Haarde er Jesu Ord i Dag: Hvor Aadslet er, vil Ørnene forsamle sig. Man føler det, som om man maa løfte sin Haand for Ansigtet for at afbøde et Slag. Gud være lovet, at det er ham, der slaar os. Paa ham skal vi rette vore Øjne i denne Stund, da vi gaar ud af Kirkeaaet. Falske Krister og falske Profeter skal fremstaa og gøre store Tegn og Undergerninger, saa at ogsaa de udvalgte skulde forføres, om det var muligt: Se, jeg har sagt jer det forud. Derfor, om de siger til jer: Se, han er i Ørkenen, da gaa ikke derud; se, han er i Kamrene, da tro det ikke Nej, Herre Jesus, vi gaar hverken i Ørkenen eller i Kamrene. De falske Krister skal ikke bedrage os. Vi takker for, at vi har dig, og at vi har dig her. Vort største Ønske er dit Retfærdsrige over Jorden. Vort næste, at Danmark maa bestaa. Vi beder dig: Giv din Kirke at tjene det Land, den bor i her, saa vort Fædreland rejser sig, renses, genfødt, og fostbroderforenet med Norge, Sverrig, Finland, Island under dit Korsbanner hjælper Verden med at finde Vejen fremad i den nye Dag.